

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зелле Лариси Володимирівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення статті 90 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII

м. К и ї в
24 квітня 2018 року
№ 135-1(I)/2018

Справа № 3-149/2018 (435/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зелле Лариси Володимирівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення статті 90 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43).

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Зелле Лариса Володимирівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення статті 90 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон), а саме, що пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“.

В остаточному судовому рішенні у справі Зелле Л.В. – постанові Харківського апеляційного адміністративного суду від 25 жовтня 2017 року – зазначено, що пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону, який передбачає здійснення пенсійного забезпечення державних службовців згідно з Законом України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV, яким по-іншому, ніж Законом України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII, врегульовано вказані правовідносини.

Автор клопотання вважає, що положення статті 90 Закону, згідно з яким пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“, суперечить частинам першій, другій статті 8, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, третій статті 46 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією

України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Із аналізу конституційної скарги випливає, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положення статті 90 Закону, а лише обмежився цитуванням окремих положень Конституції України, законів України, рішень Конституційного Суду України.

Зміна механізму нарахування певних видів соціальних виплат та допомоги є конституційно допустимою до тих меж, за якими ставиться під сумнів сама сутність змісту права на соціальний захист (абзац одинадцятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011). Відповідно до Конституції України Кабінет Міністрів України вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, забезпечує проведення політики у сфері соціального захисту (пункти 2, 3 статті 116). У Рішенні від 2 березня 1999 року № 2-рп/99 Конституційний Суд України вказав, що здійснення в цілому політики соціального захисту не належить до виключних повноважень Верховної Ради України (друге речення абзацу вісімнадцятого пункту 2 мотивувальної частини).

Конституційний Суд України у Рішенні від 3 жовтня 1997 року № 4-зп зазначив, що конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному; звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього; загальновизнаним є й те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше (абзац п'ятий пункту 3 мотивувальної частини).

Таким чином, підставою для застосування нечинних правових актів та визнання неконституційним положення статті 90 Закону не може бути

те, що раніше правове регулювання відповідних відносин відбувалось згідно з Законом України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII.

Отже, автор клопотання не обґрунтував своїх тверджень щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) положення статті 90 Закону.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта статті 77).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зелле Лариси Володимирівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення статті 90 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII на підставі

пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ –
неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Головатий С.П.

Гультай М.М.

Колісник В.П.